

Izsák Éva

LOSONCZI ÁGNES VÉGTELEN TEREI

DOI 10.35402/kek.2026.1.6

Több mint két évtizedes, szeretetteljes és őszinte barátságunk leírása szinte lehetetlen feladat. Valójában nem is szerettem volna írni Ági és a köztem lévő kapcsolatáról. Annyira szép és szinte megfogalmazhatatlan volt. Soha nem veszekedtünk, egyetlen perc sem volt, amikor nem személyiségünk és a másik szeretete volt a legfontosabb. Nagyon szépen mutatja ezt az is, hogy örök búcsúja előtt néhány nappal még megkérdezte telefonon tőlem, hogy vagyok. Mindig hiányozni fog számomra. Első pillanattól fogva tökéletes volt minden. Hálás vagyok, hogy ismerhettem, barátok lehettünk.

Első találkozásunk 2004 őszén volt a Magyar Tudományos Akadémián. Vendége volt az általam vezetett Bolyai klubnak. Felkészülve munkáiból és életéből izgultam nagyon, hogy szociológusként milyen lesz találkozásom az általam ismert és gondolt egyik legnagyobb magyar szociológussal. Mindenképpen okosakat és bölcséket szerettem volna kérdezni. Semmiféle hivatalos beszélgetés nem volt. Első pillanattól fogva közvetlen, barátságos és kedves volt. Nagyon jól beszélgettünk és ez elindította azt a folyamatot, amely nagyon gyorsan barátsággá, szeretetté alakult.

Sok-sok minden eszembe jut Ági személyiségéről. Elsősorban végtelen nyitottsága volt az, amely meghatározó érvényű volt. Nagyon sokat tanulhattam tőle, bár sosem voltam a tanítványa.

Sajnos közös kutatásaink sem voltak. Az életben és a tudományban is három alapvető és meghatározó elvet követett. Hol? Mit? Hogyan? – sorrend nélkül mindhárom fontos és elengedhetetlen volt Számára.

Valamennyi könyve nekem szóló személyes ajánlásokkal könyvespolcom díszé. Olvastam őket, beszélgettünk róluk. Utolsó könyvének elkészültekor résztvevő megfigyelőként mellette voltam. A könyv születése így számomra csoda volt.

Családtörténetekről szóló könyve jelzi igazán azt, hogy Ági nem azt kutata, amit oly sokan divatossá vált kérdésként elemeztek, hanem Pest megye legszegényebb hét települését vizsgálta. Következései mai napig helytállóak. Bizonyítja ezt az is, hogy tanítványaival megismételtük a kutatást ugyanazon a helyszínen és ugyanazokkal a családokkal. Áginak ajánlva a könyvet megtanulhattuk azt, hogy a vizsgálat, kutatás értéke a tudás és a személyes hit. Mindemellett egyedi és önálló hangétele elengedhetetlen és eredményes.

Ahogy ő mondta, végig „talpalta” kutatási területeit, megismerkedett későbbi vizsgálati anyáival. Elemzési módszerei egyediek voltak. Sosem követte a használt vizsgálatokat, minden esetben újat és egyénit talált ki.

Egyik ajánlása így szól: „végtelen az életerő forrása”. Ági ilyen volt: örök és végtelen.